

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2020. december 3.*

„Előzetes döntéshozatal – Szolgáltatásnyújtás szabadsága – Korlátozások – Szerencsejátékok bizonyos helyeken történő szervezését tiltó nemzeti szabályozás – Az EUMSZ 56. cikk alkalmazhatósága – Határokon átnyúló elem fennállása”

A C-311/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Nejvyšší správní soud (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Cseh Köztársaság) a Bírósághoz 2019. április 16-án érkezett, 2019. március 21-i határozatával terjesztett elő

a **BONVER WIN, a.s.**

és

a **Ministerstvo financí ČR**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: M. Vilaras tanácselnök, N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin (előadó) és K. Jürimäe bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: M. Longar tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2020. március 12-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a cseh kormány képviseletében M. Smolek, O. Serdula, J. Vlácil és T. Machovičová, meghatalmazotti minőségben,
- a magyar kormány képviseletében Fehér M. Z., Koós G. és Wagner Zs., meghatalmazotti minőségben,
- a holland kormány képviseletében J.M. Hoogveld és M.K. Bulterman, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében L. Armati, P. Němečková és K. Walkerová, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: cseh.

a főtanácsnok indítványának a 2020. szeptember 3-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 56. cikk értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet a BONVER WIN, a.s. és a Ministerstvo financí ČR (a Cseh Köztársaság pénzügyminisztériuma) között azon határozat jogszerűsége tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő, amely visszavonta a fenti vállalkozás részére a Děčín városának területén történő fogadásszervezésre vonatkozóan (Cseh Köztársaság) megadott engedélyt.

Jogi háttér

- 3 A č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (lottójátékokról és más hasonló játékokról szóló 202/1990. sz. törvény) 50. cikkének (4) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„Az önkormányzatok általános hatályú rendeletben kiköthetik, hogy fogadások [...], lottójátékok és más hasonló játékok kizárólag az e rendeletben előírt időszakokban és helyszíneken szervezhetők, meghatározhatja, hogy mely időszakokban és helyszíneken a lottójátékok és más hasonló játékok szervezése, vagy azok szervezését az önkormányzat teljes területén teljes egészében megtilthatja.”

- 4 A lottójátékokról és más hasonló játékokról szóló 202/1990. sz. törvény 50. cikkének (4) bekezdése alapján Děčín városának önkormányzati testülete által elfogadott obecně závazná vyhláška města Děčín č. 3/2013, o regulaci provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her (Děčín városának a fogadások, lottójátékok és más hasonló játékok szervezésének szabályozásáról szóló, 3/2013. sz. általános hatályú önkormányzati rendelete; a továbbiakban: 3/2013. sz. általános hatályú önkormányzati rendelet) 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Děčín városának teljes területén a jelen rendelet 1. mellékletében felsorolt helyeken található kaszinók kivételével tilos:

- a) a lottójátékokról szóló törvény 2. cikkének i), l), m) és n) pontjában említett fogadások szervezése,
- b) a lottójátékokról szóló törvény 2. cikkének j) pontjában említett lottójátékok és más hasonló játékok szervezése,
- c) a lottójátékokról szóló törvény 50. cikkének (3) bekezdésében említett lottójátékok és más hasonló játékok szervezése.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 5 A BONVER WIN a Cseh Köztársaságban székhellyel rendelkező, fogadások szervezésével foglalkozó gazdasági társaság.
- 6 A pénzügyminisztérium 2013. október 22-i határozatával, a 3/2013. sz. általános hatályú rendeletnek megfelelően visszavonta a BONVER WIN azon engedélyét, amellyel az a fenti időpontig egy Děčín városának területén található létesítményben végzett fogadásszervezésre vonatkozóan rendelkezett, azzal az indokkal, hogy a tevékenység helye nem szerepel az említett rendelet 1. mellékletében felsoroltak között.

- 7 A BONVER WIN közigazgatási jogorvoslat keretében megtámadta ezt a határozatot, amely jogorvoslatot a pénzügyminiszter 2014. július 22-i határozatával elutasított.
- 8 A BONVER WIN ezt követően keresetet nyújtott be a Městský soud v Praze (prágai városi bíróság, Cseh Köztársaság) előtt, amely elutasította a keresetet. E bíróság a nemzeti jognak az uniós joggal való összeegyeztethetlenségével kapcsolatos érvet illetően rámutatott, hogy az uniós jog nem alkalmazható a BONVER WIN helyzetére, mivel e társaság nem élt a szolgáltatásnyújtás szabadságával.
- 9 A BONVER WIN felülvizsgálati kérelemmel fordult a kérdést előterjesztő bírósághoz arra hivatkozva, hogy a Městský soud v Praze (prágai városi bíróság) tévedett annak megállapítása során, hogy az uniós jog az alapügyre nem alkalmazandó. Azt állítja, hogy az egyik tanú által adott nyilatkozattal megerősített azon körülmény, hogy a német határtól hozzávetőleg 25 km-re fekvő Děčínben található létesítménye ügyfeleinek egy részét más tagállamok állampolgárai alkották, alkalmazhatóvá teszi az EUMSZ 56. cikket.
- 10 A kérdést előterjesztő bíróság, amely megjegyzi, hogy az ítélkezési gyakorlata nem egységes az EUM-Szerződés szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó rendelkezéseinek az alapügyben szóban forgóhoz hasonló helyzetre történő alkalmazhatóságát illetően, hangsúlyozza, hogy az olyan szabályozás, mint amely az alapügy tárgyát képezi, korlátozhatja a szolgáltatások igénybe vevőinek szabadságát. E bíróság megjegyzi, hogy egyfelől a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következően azok a szolgáltatások, amelyeket egy adott tagállamban letelepedett szolgáltató helyváltoztatás nélkül, egy másik tagállamban letelepedett igénybe vevő részére nyújt, határokon átnyúló szolgáltatásnyújtásnak minősülnek, és hogy a szolgáltatás ilyen igénybe vevői turisták vagy tanulmányi célból utazó személyek is lehetnek.
- 11 Másfelől megállapítja, hogy az olyan szabályozás, amely megkülönböztetés nélkül vonatkozik e tagállam és más tagállamok állampolgáira, főszabály szerint csak annyiban tartozik az EUM-Szerződés által biztosított alapvető szabadságokkal kapcsolatos rendelkezések hatálya alá, amennyiben a tagállamok közötti kereskedelemhez kapcsolódó helyzetekre vonatkozik.
- 12 A kérdést előterjesztő bíróság mindazonáltal úgy ítéli meg, hogy noha a Bíróság tisztázta, hogy az EUMSZ 56. cikk alkalmazható olyan helyzetekre, amelyekben a szolgáltató telefonon vagy interneten kínálja szolgáltatásait, továbbá olyan helyzetekre, amelyekben a szolgáltatásokat turistacsoportok veszik igénybe, nem állapította meg egyértelműen, hogy e cikk alkalmazható-e pusztán amiatt, hogy egy másik európai uniós tagállam állampolgárainak csoportja egy adott államban igénybe vehet vagy igénybe is vesz olyan szolgáltatást, amelyet főként az utóbbi állam állampolgárainak nyújtanak. A kérdést előterjesztő bíróság ennek kapcsán kételkedik abban, hogy ha valamely más uniós tagállam egyetlen állampolgára alkalmi látogatást tesz olyan létesítményben, amely bizonyos szolgáltatásokat nyújt, az automatikusan maga után vonja, hogy az EUMSZ 56. cikket azon nemzeti szabályozás egészére alkalmazni kell, amely erre a belföldi szolgáltatási ágazatra általános jelleggel irányadó.
- 13 Ezenfelül a kérdést előterjesztő bíróság felveti azt a kérdést, hogy nem lenne-e helyénvaló, ha a szolgáltatásnyújtás szabadságának területén – az áruk szabad mozgásának területén már fennálló szabályhoz hasonlóan – olyan *de minimis* szabályt állapítanának meg, amely a szóban forgó szabályozás és a szolgáltatásnyújtás szabadsága közötti kellő kapcsolat fennállásán alapul. Ha ilyen szabályt mondanának ki, az adott tagállam területén tevékenységet végző valamennyi szolgáltatóra megkülönböztetés nélkül alkalmazandó olyan szabályozás, amely csekély hatással bír a tagállamok közötti kereskedelemre, nem tartozna az EUMSZ 56. cikk hatálya alá. Másfelől e bíróság arra kíván választ kapni, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadsága keretében át kell-e ültetni az 1993. november 24-i Keck és Mithouard ítéletből (C-267/91 és C-268/91, EU:C:1993:905) levonható tanulságokat, és ki kell-e zárni az EUMSZ 56. cikk hatálya alól azokat a megkülönböztetéstől mentesen alkalmazandó intézkedéseket, amelyek a tagállam területén tevékenységüket gyakorló valamennyi szolgáltatót mind jogilag, mind ténylegesen ugyanúgy érintik.

14 E körülmények között a Nejvyšší správní soud (legfelsőbb közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Alkalmazandó-e az [EUMSZ 56. cikk] és az azt követő cikkek arra a nemzeti jogszabályra (általános hatályú önkormányzati rendeletre), amely egy önkormányzat egy részén megtilt egy bizonyos szolgáltatást, egyszerűen azért, mert az említett jogszabállyal érintett szolgáltatók ügyfeleinek némelyike esetlegesen vagy ténylegesen valamely más európai uniós tagállamból származik?

Ha igen, önmagában a más tagállamból származó ügyfelek esetleges jelenlétére vonatkozó állítás elegendő-e ahhoz, hogy az EUMSZ 56. cikk alkalmazhatóvá váljon, vagy a szolgáltató köteles bizonyítani, hogy a más tagállamból származó ügyfeleknek ténylegesen szolgáltatást nyújt?

2) Az első kérdésre adandó válasz szempontjából jelentőséggel bír e, hogy:

- a) a szolgáltatásnyújtás szabadságának potenciális korlátozása mind földrajzilag, mind pedig tartalmilag jelentősen korlátozott (a *de minimis* kivétel potenciális alkalmazhatósága);
- b) nem tűnik úgy, mintha a nemzeti szabályozás *de iure* vagy *de facto* eltérően szabályozná egyrészt az elsősorban a más tagállamok állampolgárai részére szolgáltatást nyújtó jogalanyok, másrészt a hazai klientúrára összpontosító jogalanyok helyzetét?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

15 Előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéseivel, amelyeket indokolt együttesen vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kíván választ kapni, hogy az EUMSZ 56. cikket úgy kell-e értelmezni, és adott esetben mely feltételek mellett kell úgy értelmezni, hogy az alkalmazandó a valamely tagállamban letelepedett olyan vállalkozás helyzetére, amely elveszítette a szerencsejátékok szervezésére vonatkozó engedélyét olyan szabályozásnak az említett tagállamban történő hatálybalépése következtében, amely meghatározza azokat a helyeket, ahol ilyen játékok szervezése megengedett, és amely megkülönböztetés nélkül alkalmazandó az e tagállam területén tevékenységet folytató valamennyi szolgáltatóra, függetlenül attól, hogy e szolgáltatók az említett tagállam állampolgárai vagy más tagállamok állampolgárai részére nyújtanak szolgáltatásokat, amennyiben e vállalkozás azt állítja, hogy az ügyfeleinek egy része a székhelye szerinti tagállamtól eltérő tagállamból származik.

16 A fenti kérdések megválaszolása érdekében emlékeztetni kell arra, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti jogszabályok, amelyek megkülönböztetés nélkül alkalmazandók különböző tagállamok állampolgáira, főszabály szerint csak annyiban tartozhatnak a EUM-Szerződésben biztosított alapvető szabadságokra vonatkozó rendelkezések hatálya alá, amennyiben a tagállamok közötti kereskedelmet érintő helyzetekre alkalmazandók (2015. június 11-i *Berlington Hungary* és társai ítélet, C-98/14, EU:C:2015:386, 24. pont; 2019. június 4-i *Pólus Vegas* végzés, C-665/18, nem tették közzé, EU:C:2019:477, 17. pont).

17 Az EUM-Szerződésnek a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó rendelkezései ugyanis nem alkalmazandók olyan tényállásra, amelynek minden eleme egyetlen tagállamon belül valósul meg (lásd ebben az értelemben: 2016. november 15-i *Ullens de Schooten* ítélet, C-268/15, EU:C:2016:874, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

18 A fentieket figyelembe véve emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 56. cikk megköveteli a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó valamennyi korlátozás megszüntetését akkor is, ha az adott korlátozás megkülönböztetés nélkül vonatkozik a nemzeti és az egyéb tagállamokból származó szolgáltatókra, amennyiben az akadályozza, zavarja vagy kevésbé vonzóvá teszi egy olyan másik tagállamban letelepedett szolgáltató szolgáltatásait, ahol az jogszerűen nyújt hasonló szolgáltatásokat. Egyébként a szolgáltatásnyújtás szabadsága mind a szolgáltatás nyújtóját, mind annak igénybe vevőjét megilleti (2009. szeptember 8-i *Liga Portuguesa de Futebol Profissional* és *Bwin International* ítélet, C-42/07, EU:C:2009:519, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E jog magában

foglalja a szolgáltatásokat igénybe vevő személyek szabadságát arra, hogy másik tagállamba utazzanak azért, hogy ott egy szolgáltatásban részesüljenek, anélkül hogy ezt bármilyen korlátozás akadályozná, azzal hogy a turistákat szolgáltatást igénybe vevő személyeknek kell tekinteni (lásd ebben az értelemben: 1984. január 31-i Luisi és Carbone ítélet, 286/82 és 26/83, EU:C:1984:35, 16. pont; 1989. február 2-i Cowan ítélet, 186/87, EU:C:1989:47, 15. pont; 2020. április 2-i Ruska Federacija ítélet, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, 52. pont).

- 19 E tekintetben egyfelől a Bíróság korábban már kimondta, hogy az olyan szolgáltatások, amelyeket valamely tagállamban letelepedett szolgáltató e tagállam elhagyása nélkül nyújt valamelyik másik tagállamban letelepedett igénybe vevő számára, az EUMSZ 56. cikk értelmében vett határon átnyúló szolgáltatásnyújtást képeznek (2015. június 11-i Berlington Hungary és társai ítélet, C-98/14, EU:C:2015:386, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 20 Másfelől nincs jelentősége annak, hogy a valamely szolgáltatóval szembeni korlátozást a származási helye szerinti tagállam írta elő. A Bíróság ítélkezési gyakorlatából ugyanis kitűnik, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadsága a rendeltetés helye szerinti állam által meghatározott korlátozások mellett a származási állam által meghatározott korlátozásokra is vonatkozik (lásd ebben az értelemben: 1995. május 10-i Alpine Investments ítélet, C-384/93, EU:C:1995:126, 30. pont).
- 21 Rá kell mutatni, ahogyan azt a főtanácsnok az indítványának 50. pontjában szintén hangsúlyozta, hogy a Szerződés azonos módon kezeli a szolgáltatókkal szemben és a szolgáltatások igénybe vevőivel szemben előírt korlátozásokat. Következésképpen, amint valamely helyzet az EUMSZ 56. cikk hatálya alá kerül, mind az adott szolgáltatás igénybe vevője, mind annak nyújtója hivatkozhat e cikkekre.
- 22 Ennek megfelelően, a Bíróság korábban már kimondta, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadságára a vállalkozások a letelepedési helyük szerinti állammal szemben akkor hivatkozhatnak, ha a szolgáltatásokat egy másik tagállamban letelepedett személyek részére nyújtják (lásd ebben az értelemben: 1995. május 10-i Alpine Investments ítélet, C-384/93, EU:C:1995:126, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 23 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy a Bíróság – amelyhez a nemzeti bíróság olyan helyzettel összefüggésben fordult, amelynek minden eleme egyetlen tagállamra korlátozódik – nem állapíthatja meg azt, hogy a nemzeti bíróság előtt folyamatban lévő jogvita elbírálásához szükség van az EUM-Szerződés alapvető szabadságokra vonatkozó rendelkezéseinek értelmezésére irányuló előzetes döntéshozatal iránti kérelemre, amennyiben a nemzeti bíróság nem jelölt meg egyebet azon a tényen kívül, hogy a szóban forgó szabályozás a szóban forgó tagállam állampolgáira, illetve más tagállamok állampolgáira megkülönböztetés nélkül alkalmazandó. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból ugyanis ki kell tűnniük azon konkrét elemeknek, amelyek alapján kapcsolat állapítható meg egy minden elemében az érintett tagállam területére korlátozódó jogvita tárgya vagy körülményei, illetve az EUMSZ 56. cikk között (2016. november 15-i Ullens de Schooten ítélet, C-268/15, EU:C:2016:874, 54. pont; 2019. június 4-i Pólus Vegas végzés, C-665/18, nem tették közzé, EU:C:2019:477, 21. pont).
- 24 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából az is kitűnik, hogy a határokon átnyúló helyzet fennállása nem vélelmezhető kizárólag azon az alapon, hogy az így kínált szolgáltatási lehetőségeket más tagállamokból érkező uniós állampolgárok is igénybe vehetik (lásd ebben az értelemben: 2019. június 4-i Pólus Vegas végzés, C-665/18, nem tették közzé, EU:C:2019:477, 24. pont).
- 25 A jelen esetben a fentiekből az következik, hogy valamely szolgáltató azon egyszerű állítása, amely szerint az ügyfeleinek egy része a székhelye szerinti tagállamtól eltérő tagállamból származik, nem elegendő olyan határon átnyúló helyzet fennállásának megállapításához, amely az EUMSZ 56. cikk hatálya alá tartozhat. Ahhoz, hogy valamely nemzeti bíróság az említett szolgáltató helyzetével kapcsolatos előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszthessen a Bíróság elé, az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban igazolnia kell ezen állítás megalapozottságát.

- 26 A valamely más tagállamból származó ügyfelek számának relevanciája kapcsán – a főtanácsnok által az indítványának 82. pontjában javasoltaknak megfelelően – el kell vetni azt a megközelítést, amely szerint a szolgáltatásnyújtás szabadsága területén *de minimis* szabályt lenne célszerű bevezetni.
- 27 Ennek megfelelően rá kell mutatni, hogy az olyan körülmények, mint a szolgáltatásokat igénybe vevő külföldi ügyfelek száma, a nyújtott szolgáltatások mennyisége vagy a szolgáltatásnyújtás szabadságát érintő – akár földrajzi, akár tartalmi szempontú – esetleges korlátozás korlátozott hatálya, nem érintik az EUMSZ 56. cikk alkalmazhatóságát.
- 28 Közelebről, az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az e cikkben említett szabadságra lehet olyan helyzetekben is hivatkozni, amelyekre az jellemző, hogy a szolgáltatásokat egyetlen személy veszi igénybe (lásd ebben az értelemben: 1989. február 2-i Cowan ítélet, 186/87, EU:C:1989:47, 15. és 20. pont), és olyan helyzetekben is, amikor a szolgáltatásoknak olyan meghatározatlan számú igénybe vevője van, akik egy másik tagállamban letelepedett szolgáltató meghatározatlan számú szolgáltatását veszik igénybe (lásd ebben az értelemben: 1995. május 10-i Alpine Investments ítélet, C-384/93, EU:C:1995:126, 22. pont; 2003. november 6-i Gambelli és társai ítélet, C-243/01, EU:C:2003:597, 54. és 55. pont).
- 29 Ahogyan azt a főtanácsnok az indítványának 80. pontjában lényegében megállapította, ha az EUMSZ 56. cikk alkalmazhatóságát mennyiségi szemponttól tennénk függővé, az veszélyeztetné e cikk Unión belüli egységes alkalmazását, és ezért e szempont nem fogadható el.
- 30 Ezenkívül, nem fogadható el a kérdést előterjesztő bíróság azon álláspontja, amely szerint nem tartozik az EUMSZ 56. cikk hatálya alá az az általános hatályú intézkedés, amely az általa meghatározott kivételektől eltekintve megtiltja az egyik tagállam valamely településének területén a szerencsejátékok szervezését, és amely jogilag vagy ténylegesen azonos módon érinti az e tagállam területén letelepedett valamennyi szolgáltatót, függetlenül attól, hogy e szolgáltatók az e tagállam vagy más tagállam állampolgárai részére nyújtanak-e szolgáltatásokat.
- 31 A Bíróság ugyanis korábban már kimondta, hogy az olyan nemzeti jogszabály, amely bizonyos helyekre korlátozza a szerencsejátékok szervezését, a szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának minősülhet, amely az EUMSZ 56. cikk hatálya alá tartozik (lásd ebben az értelemben: 2003. szeptember 11-i Anomar és társai ítélet, C-6/01, EU:C:2003:446, 65. és 66. pont).
- 32 A jelen esetben, az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy Děčín városa, amely a német határtól 25 km-re található, népszerű helynek számít a német állampolgárok körében, és hogy a BONVER WIN a nemzeti eljárás keretében bizonyítékokat szolgáltatott annak alátámasztása érdekében, hogy ügyfeleinek egy részét más tagállamokból származó személyek alkották, tehát nem állítható, hogy a külföldi ügyfélkör létezése tisztán hipotetikus jellegű.
- 33 Következésképpen, a fenti megállapítások összességéből – a BONVER WIN által benyújtott bizonyítékoknak a kérdést előterjesztő bíróság által végzett vizsgálata függvényében – az következik, hogy az EUMSZ 56. cikk alkalmazandó olyan helyzetben, mint amely az alapügy tárgyát képezi.
- 34 E megállapítás azonban nem érinti az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozásnak a fent említett cikkel való esetleges összeegyeztethetőségét. A Bírósághoz nem intéztek arra irányuló kérdést, hogy e cikkel ellentétes-e az említett szabályozás, és olyan releváns információkkal sem rendelkezik, amelyek lehetővé tennék, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak e tekintetben hasznos útmutatást adjon.
- 35 A fenti megfontolásokra figyelemmel a kérdést előterjesztő bíróság által előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 56. cikket úgy kell értelmezni, hogy az alkalmazandó a valamely tagállamban letelepedett olyan vállalkozás helyzetére, amely elveszítette a szerencsejátékok szervezésére vonatkozó engedélyét olyan szabályozásnak az említett tagállamban történő hatálybalépése következtében, amely meghatározza azokat a helyeket, ahol ilyen játékok szervezése megengedett, és

amely megkülönböztetés nélkül alkalmazandó az e tagállam területén tevékenységet folytató valamennyi szolgáltatóra, függetlenül attól, hogy e szolgáltatók az említett tagállam állampolgárai vagy más tagállamok állampolgárai részére nyújtanak-e szolgáltatásokat, amennyiben e vállalkozás ügyfeleinek egy része a székhelye szerinti tagállamtól eltérő tagállamból származik.

A költségekről

- ³⁶ Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 56. cikket úgy kell értelmezni, hogy az alkalmazandó a valamely tagállamban letelepedett olyan vállalkozás helyzetére, amely elveszítette a szerencsejátékok szervezésére vonatkozó engedélyét olyan szabályozásnak az említett tagállamban történő hatálybalépése következtében, amely meghatározza azokat a helyeket, ahol ilyen játékok szervezése megengedett, és amely megkülönböztetés nélkül alkalmazandó az e tagállam területén tevékenységet folytató valamennyi szolgáltatóra, függetlenül attól, hogy e szolgáltatók az említett tagállam állampolgárai vagy más tagállamok állampolgárai részére nyújtanak-e szolgáltatásokat, amennyiben e vállalkozás ügyfeleinek egy része a székhelye szerinti tagállamtól eltérő tagállamból származik.

Aláírások